

Arrest

nr. 278 731 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 februari 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 februari 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 maart 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 29 april 2022.

1.3. Op 23 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 24 mei 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali. U bent op (...) 1981 geboren in Cali in het departement Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholieke christen. U woonde vanaf uw tweede tot uw achtste levensjaar in de Verenigde Staten samen met uw ouders. Nadat uw ouders uit elkaar gingen keerde u samen met uw moeder terug naar Colombia in 1989. U vestigde zich samen met uw moeder in Cali. In 1991 verhuisde u samen met uw moeder naar Jamundí. Daar woonde u tot 1996. Vervolgens trok u in bij uw oom Cesar te Medellín, dit omwille van de verslechterde veiligheidstoestand in Jamundi. In 1999 keerde u terug naar Jamundi en u woonde er tot 2011. Vanaf 2011 tot 2021 woonde u in Bogota waarna u omwille van uw werk verhuisde naar Villavicencio. Daar woonde u tot aan uw vertrek uit Colombia. Na het succesvol afronden van uw middelbare studies heeft u hogere studies aangevat aan twee verschillende instellingen. U studeerde voor 'technische deskundige in buitenlandse handel' maar u heeft uw diploma niet behaald. Doorheen uw leven heeft u verschillende beroepsactiviteiten uitgeoefend. Zo was u onder meer actief als verkoopsvertegenwoordiger van verschillende ondernemingen en als assistent 'internationale aankopen' bij een andere onderneming. U heeft ook een eigen onderneming in voedingswaren (i.e. een foodcart) gehad. In de periode voor uw vertrek uit Colombia was u tewerkgesteld als coördinator van een sportclub in Villavicencio. Vanaf 2018 was u actief als vrijwilliger bij de politieke partij 'Colombia Humana'. Zo was u vrijwilliger bij stembusgang en nam u deel aan betogingen. U was ook online actief. Zo deelde u op Facebook kritische posts over de regering van de huidige president Ivan Duque. Op 21 november 2019 werd u om 20 uur s' avonds op een aantal straten van uw woning in Bogotá aangevallen en neergestoken door vier à vijf onbekenden. U kreeg vier steekwonden in de longen en één in uw arm. U kon zich naar een dichtbij gelegen 'centro de atención inmediata' (CAI) begeven waar men u onmiddellijk heeft overgebracht naar het ziekenhuis voor dringende medische behandeling. U bleef enkele dagen in het ziekenhuis ter verzorging en kon vervolgens het ziekenhuis verlaten. Vervolgens bleef u een tijdje bij uw oom en later bij uw moeder om te herstellen. U diende naar aanleiding van deze gebeurtenissen in december 2019 een klacht in bij het openbaar ministerie (fiscalía). Voor zover u weet werd de klacht geseponeerd en werden de verantwoordelijken nooit gevat. In februari 2021 kon u aan de slag bij een sportclub in Villavicencio en besloot u te verhuizen. In november 2021 ontving u een sms-bericht van onbekenden waarin stond dat u diende te stoppen met het verspreiden van communistische propaganda en met het kwaadspreken over de regering anders zou u nogmaals meemaken wat u twee jaar eerder had meegemaakt, i.c. de aanval waarbij u werd neergestoken. Naar aanleiding van dit dreigement diende u nogmaals een klacht in bij het openbaar ministerie. U besloot om het land te verlaten uit schrik. Op 16 februari 2022 verliet u Colombia op legale wijze via de luchthaven van Bogotá. U was in het bezit van een geldig paspoort. U reisde via Spanje naar België waar u op 17 februari 2022 aankwam. Op 22 februari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) U vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia te worden gedood omwille van uw kritische houding ten aanzien van de regering van president Duque. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel), een e-mail gericht aan 'Colombia Humana' (print), drie emails van de fiscalía naar aanleiding van uw klacht in november 2019 (prints), Facebookberichten (prints), e-mail gericht aan fiscalía ivm vraag om klacht in te dienen in 2021 (print), e-mail van fiscalía als antwoord op vraag om klacht in te dienen (print), e-mail met verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 2021 (print), e-mails van 'Colombia Humana' (prints), e-mail gericht aan fiscalía met vraag voor het verkrijgen van een kopie van uw klacht van 2019 (print), de klacht uit 2019 van fiscalía (print) en medische rapporten uit 2019 (originelen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Wat betreft uw vrees om geïdoleerd, dan wel gedood, te worden door onbekenden in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van uw kritische houding ten aanzien van de regering van zittend president Iván Duque

dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staft. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat u op 21 november 2019 het slachtoffer werd van een gewelddadige aanval waarbij u zwaar gewond raakte en u dringende medische zorgen nodig had. Doch de Commissaris-generaal is van oordeel dat u op geen enkele wijze heeft aangetoond dat uw politieke overtuiging / uw kritische houding ten aanzien van de regering van de zittende president Iván Duque aan de basis zou hebben gelegen van de aanval op uw persoon. Uit uw verklaringen blijkt dat u in november 2019 het slachtoffer werd van een gewelddadige aanval. Op 21 november 2019 werd u rond acht uur s' avonds in de buurt van uw woning aangevallen door een vier à vijftal jongeren die u ernstig verwondden met een mes (zie CGVS, p. 14). Op het moment zelf wist u niet wat de achterliggende motieven waren voor deze aanval, aangezien uw bezittingen vreemd genoeg ongemoeid bleven. Ondertussen kan u echter wel de link leggen tussen het voorval en uw politieke overtuiging (zie CGVS, p. 15). U baseert zich hiervoor op de inhoud van een dreigbericht dat u in november 2021 ontving. In dit bericht werd u onder druk gezet om te stoppen met het verspreiden van 'communistic propaganda' anders zouden er consequenties volgen. Hierbij werd er uitdrukkelijk verwezen naar hetgeen u overkwam in 2019 (zie CGVS, p. 13). Voor u was dit voldoende bewijs om ervan uit te gaan dat de aanval op uw persoon in 2019 gelinkt is aan uw politieke overtuiging. Aan uw verklaringen dienaangaande kan geen geloof worden gehecht. De link die u legde tussen de aanval en uw politieke overtuiging/activisme betreft immers een blote bewering die u geenszins wist te staven. U baseerde zich hiervoor bovendien op de inhoud van een (vermeende) bedreiging die u zou gekregen hebben. Echter, uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw huidige bewering als zou u in 2019 zijn aangevallen omwille van uw activisme en politieke overtuiging reeds ondermijnd wordt door de vaststelling dat uw verklaringen aangaande deze gebeurtenis niet stroken met de inhoud van de stukken die u betreffende deze aanval voorlegde. Meer specifiek gaat het over de verklaringen die u betreffende deze gebeurtenissen heeft afgelegd ten aanzien van het openbaar ministerie van Bogotá op 3 december 2019 (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Ten aanzien van het openbaar ministerie stelde u immers uitdrukkelijk te zijn aangevallen door vijf jongeren – waarvan u aan de hand van hun accent kon afleiden dat het Venezolanen betrof – die getracht hebben om u te beroven. Voorgaande mag verbazen aangezien u ten aanzien van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat u géén idee heeft wie u heeft aangevallen. Zo kon u enkel zeggen dat het 'jonge mannen' waren die u hebben aangevallen (zie CGVS, p. 14). U maakte geen melding van het feit dat het Venezolanen betrof, dit ondanks het feit dat u eerder reeds had aangehaald dat de algemene veiligheid in uw wijk verslechterd was in de jaren voordien omwille van Venezolaanse migratie (zie CGVS, p. 14). U wist evenmin omwille van welke redenen men u zou hebben aangevallen (zie CGVS, p. 14 en 15). Opmerkelijk is wel dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud ten aanzien van CGVS méérmaals benadrukte dat 'het eigenaardige' aan de zaak is dat men u niet bestolen heeft (zie CGVS, p. 14 en 15). Dit mag verbazen aangezien u ten aanzien van het openbaar ministerie net wél melding maakte van een poging tot roof (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Het mag verbazen dat uw verklaringen op deze punten dermate afwijken van elkaar. Dat u thans voor de Belgische asielinstanties een andere versie van de feiten aanhaalt, waarbij u een beeld schetst van de omstandigheden van de aanval die eerder 'passen' binnen uw relaas dat u vervolgd wordt omwille van uw activisme en kritiek op de regering, is mede ook gelet op het feit dat uw verklaringen aangaande de bedreiging die u twee jaar later kreeg niet aannemelijk (zie infra), geenszins ernstig. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat het een raadsel is hoe uw belagers überhaupt op de hoogte zouden zijn geweest van uw politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt dat, hoewel er die dag een grote betoging plaatsvond in Bogotá waar u aan deelnam, de aanval uren na de betoging plaatsvond en er uiterlijk niets aan u te zien was waaruit zou kunnen blijken dat u geparticipeerd had aan de betoging (zie CGVS, p. 15). Hoe men u bijgevolg zou hebben kunnen identificeren als een opposant / criticaster van de regering van Duque is geenszins duidelijk. Eens te meer daar uw belagers jongeren waren die u naar eigen zeggen nog nooit eerder had gezien en nadien nooit meer bent tegengekomen (zie CGVS, p. 14). Dat men bijgevolg op de hoogte zou zijn van uw politieke voorkeuren is gezien voorgaande dan ook weinig aannemelijk. Zoals hierboven reeds werd aangehaald betwist het Commissariaat-generaal niet dat u op 21 november 2019 het slachtoffer werd van een gewelddadige aanval waarbij u zwaar gewond raakte en u dringende medische zorgen nodig had. Uit alles blijkt echter dat u het slachtoffer werd van een poging tot diefstal met geweld zonder bijkomende motieven. Zonder enige afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenissen, alsook de impact hiervan op uw leven, dient te worden opgemerkt dat u hiermee niet heeft aangetoond een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te koesteren in geval van terugkeer. Het betreft immers een losstaand feit, van puur gemeenrechtelijke aard, waarvan op geen enkele wijze is aangetoond dat u in geval van terugkeer naar Colombia hiervan opnieuw het slachtoffer zal worden. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat u na het incident nog méér dan twee jaar in Colombia bent verbleven, meer bepaald

tussen november 2019 en februari 2022, zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat u – met uitzondering van een (vermeend) dreigbericht – in deze periode geen problemen heeft ondervonden (zie CGVS, p. 16). U woonde nog gedurende méér dan een jaar in de wijk in Bogotá waar u werd aangevallen en u zette uw dagdagelijkse activiteiten gewoon verder (zie CGVS, p. 16). Ook na uw verhuis naar Villavicencio, omwille van werkopportunities, kende u schijnbaar geen problemen (zie CGVS, p. 16 en 17). Het mag verbazen dat u, indien u effectief werd geviseerd omwille van uw politieke overtuiging / kritische houding op sociale media, gedurende deze periode geen problemen meer heeft ondervonden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ook gedurende dit tijdbestek nog steeds actief was voor 'Colombia Humana' en u daarnaast kritische berichten bleef postten op Facebook (zie CGVS, p. 7 en 11). Indien men echt aanstoot nam aan uw activiteiten én men u - afgaande op uw verklaringen - omwille hiervan eind 2019 reeds op gewelddadige wijze zou hebben aangevallen, is het volstrekt onlogisch dat u in de betreffende periode ongemoeid werd gelaten. Dat u aldus twee jaar na de aanval dan plots een dreigbericht zou ontvangen hebben waarin gerefereerd werd naar de aanval van 2019, wordt door voorgaande reeds duidelijk onderuit gehaald. De waarachtigheid van de bedreiging die u zou ontvangen hebben wordt voorts bijkomend teniet gedaan gelet op volgende. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw activiteiten op sociale media / Facebook niet van die aard zijn dat deze aanleiding zouden geven tot vervolging. Zo blijkt uit een nazicht van uw Facebookprofiel dat u slechts af en toe kritische boodschappen / memes post (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Dit wordt ook bevestigd door uw eigen verklaringen hieromtrent waaruit uitdrukkelijk blijkt dat u alle berichten waarin u de huidige regering op de korrel neemt uit 2021 heeft ingediend ter staving van uw relaas. In totaal betreft het zo'n 8-tal berichten over een periode van één jaar (zie CGVS, p. 10 en 17). Ook ten aanzien van het openbaar ministerie stelde u hieromtrent het volgende: "Het lijkt me erg vreemd want ik ben in feite niet heel actief op politiek vlak. Ik kom enkel in actie als er wordt opgeroepen om dat te doen en ik doe het op vreedzame wijze en redelijk georganiseerd. Je kan niet zeggen dat ik lid ben van een bepaalde politieke beweging of op de zogenoemde eerste rij sta. Ik uit enkel mijn meningen op sociale media." (zie stukken in administratief dossier). Dat dit toch wel zeer beperkt activisme bijgevolg aanleiding zou geven tot een dergelijke dreigement waarbij men uw fysieke integriteit rechtstreeks bedreigd mag ten zeerste verbazen. Eens te meer gezien uw bereik op sociale media ook niet dermate groot is. Het is niet zo dat veel mensen gewoon door met u bevriend te zijn op Facebook zouden kunnen worden beïnvloed door hetgeen u online post. U heeft zo'n 800 vrienden op facebook en enkele honderden volgers. Daarnaast is ook de interactie op uw berichten de laatste jaren zeer beperkt. Slechts enkele tientallen personen liken, of reageren op, uw berichten (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Rekening houdende met voorgaande is het geenszins duidelijk omwille van welke redenen men het nodig achtte om u te bedreigen dan wel u als bedreiging zag. Dat u ter staving van uw verklaringen in verband met de bedreiging een printscreen van de dreigboodschap alsook verschillende e-mails van en naar het openbaar ministerie – meer bepaald e-mails met de vraag om een klacht te kunnen indienen alsook de beschrijving van de gebeurtenissen omwille waarvan u klacht wenst in te dienen – neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat de printscreen van de 'bedreiging' betreft dient bijkomend nog te worden dergelijk bericht in het algemeen makkelijk te manipuleren is en op eender welk moment en door éénder wie kan zijn opgesteld. De authenticiteit van dergelijk bericht kan onmogelijk worden nagegaan waardoor er dan ook geen enkele bewijswaarde kan aan worden toegekend. Wat de kopie van de klacht betreft, dient verder te worden opgemerkt dat de klacht hoe dan ook een loutere weergave betreft van hetgeen uzelf ten aanzien van de 'fiscalía / openbaar ministerie' heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Vervolgens wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen eens te meer ondermijnd door de laattijdigheid van uw vertrek uit Colombia. Zo is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks het dreigbericht in november 2021, het land pas op 16 februari 2022 heeft verlaten. Indien u effectief vreesde om te worden geviseerd, dan wel gedood, omwille van uw politieke overtuiging / uw kritische houding op sociale media, én u naar eigen zeggen naar aanleiding van de bedreiging besefte dat de aanval waar u in 2019 reeds het slachtoffer van werd hiermee verband hield, mag het wel ten zeerste verbazen dat u nog tot februari 2022, in casu zo'n drie maanden na het ontvangen van het dreigbericht, gewacht heeft om Colombia te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit bericht aan de directe basis lag van uw beslissing om het land te verlaten (zie CGVS, p. 13). Dat u in deze periode gewoon uw dagdagelijks leven, waaronder uw werkzaamheden, ook gewoon heeft verdergezet is niet ernstig en wijst er eens te meer op dat aan uw relaas en beweerd vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht (zie CGVS, p. 6). Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke maanden uw dagdagelijkse activiteiten zou hebben verdergezet. Voorts is het eveneens

opmerkelijk dat u na dit éénmalige dreigement niets meer heeft gehoord van uw belagers. Dit holt de waarachtigheid van uw relaas bijkomend uit. In de marge dient te worden opgemerkt dat u uw politieke betrokkenheid bij 'Colombia Humana', in casu een linkse oppositiepartij onder leiding van Gustavo Petro, niet heeft aangetoond. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2018 actief bent als vrijwilliger bij de partij. Zo zou u ondermeer als vrijwilliger aan de slag zijn gegaan bij de stembusgang in 2018 (zie CGVS, p. 6 en 7). Daarnaast zou u eveneens hebben deelgenomen aan verscheidene betogingen (zie CGVS, p. 6 en 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat het opnieuw een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. U legt immers geen stukken neer waaruit uw lidmaatschap, of uw eventuele betrokkenheid, bij de partij kan blijken. De stukken die u neerlegde ter staving van uw 'band' met de partij, meer bepaald de verschillende emails betreffende fake news alsook de uitnodiging voor de nationale vergadering van de partij, betreffen immers standaardmails die verstuurd worden naar alle personen die ingeschreven staan op de 'mailinglijst'. Dit blijkt duidelijk uit het onderschrift van de desbetreffende e-mails. De vaststelling dat u ingeschreven staat op de mailingslijst van de partij 'Colombia Humana' toont geenszins aan dat u sinds 2018 als vrijwilliger actief bent bij / voor de partij (zie stukken in administratief dossier). Kan in dit verband nog worden opgemerkt dat u in uw klacht ten aanzien van het openbaar ministerie bovendien uitdrukkelijk het volgende heeft verklaard: "Je kan niet zeggen dat ik lid ben van een bepaalde politieke beweging of op de zogenoemde eerste rij sta. Ik uit enkel mijn meningen op sociale media" (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Indien u effectief aangesloten was bij 'Colombia Humana', en u in het verleden aan de slag was als vrijwilliger bij de partij, mag het verbazen dat u dit dan niet zo liet optekenen in uw klacht ten aanzien van het openbaar ministerie. Wat betreft de e-mail waarin u zich naar eigen zeggen kandidaat stelt om als vrijwilliger aan de slag te gaan bij de stembusgang dient te worden opgemerkt dat deze ook niets wezenlijks toevoegt aan uw relaas. Een email is eveneens makkelijk manipuleerbaar en heeft aldus geen bewijswaarde. Dat u ook effectief als vrijwilliger aan de slag bent gegaan blijkt overigens ook niet uit de voorgelegde email. Elke confirmatie van uw vrijwilligerswerk ontbreekt immers. Het hoeft bijgevolg geen betoog dat dit geenszins volstaat om uw verklaringen betreffende uw vermeende betrokkenheid bij 'Colombia Humana' hard te maken. Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b), van de Vreemdelingen subsidiaire bescherming, bestaat. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake

van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst en uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De medische rapporten bevestigen dat u in november 2019 zorgen nodig had naar aanleiding van een aanval op uw persoon. Uit deze stukken kan echter niet opgemaakt worden dat u aangevallen werd omwille van uw politieke overtuiging. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, sectie A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een theoretische uiteenzetting van de rechtsbepalingen en beginselen die hij geschonden acht. Verder verwijst het verzoekschrift naar arresten van de Raad van State.

Betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus hekelte verzoeker dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn bijzondere procedurele behoeften, meer bepaald met zijn kwetsbaarheid. Verzoeker stelt namelijk dat hij een actieve politieke tegenstander is en gezien zijn politieke opvattingen werd neergestoken. Dit voorval en het ontvangen van een expliciet dreigend bericht inzake zijn politieke overtuiging hebben volgens verzoeker een impact gehad op zowel zijn mentaal als fysiek welzijn.

Verder stelt verzoeker dat de gewelddadige aanval van 21 november 2021 en de ontvangst van het dreigbericht wel degelijk verband houden met zijn politieke overtuigingen. Volgens verzoeker heeft hij tijdens de “hoorzitting” op 29 april 2022 bij het CGVS, het ontvangen bericht, de oproep en het doorschakelnummer op zijn persoonlijke gsm getoond. Verzoeker benadrukt dat hij ten gevolge van zijn verzet tegen de regering duidelijk met de dood wordt bedreigd en dat de aanval op 21 november 2019 als een waarschuwing kan worden beschouwd, alsook het dreigbericht als een expliciete doodsbedreiging.

Inzake de ingediende klacht in Bogota tracht verzoeker in het verzoekschrift enkele zaken te verduidelijken. Verzoeker stelt dat hij in zijn klacht aangaf dat hij werd aangevallen door Venezolanen, wat volgens hem geen toeval is aangezien Venezolanen gunstig staan tegenover de huidige Colombiaanse regering, wat het politieke karakter van de agressie van 21 november 2019 bevestigt. Wat betreft de identiteit van deze aanvallers, kon verzoeker onmogelijk een antwoord geven omdat hij ze niet kende. De verklaringen zijn volgens verzoeker volkomen consistent.

Naar aanleiding van de verbazing van het CGVS dat verzoeker geïdentificeerd en aangevallen kon worden als een politiek tegenstander, benadrukt verzoeker dat hij gemakkelijk te identificeren is via zijn Facebookprofiel en dat zijn profiel aanvankelijk publiek was. Dit met als doel zijn publicaties zo goed mogelijk te kunnen verspreiden. Naar aanleiding van de ontvangen bedreigingen was verzoeker echter genooddacht zijn profiel niet meer op openbaar te zetten.

Volgens verzoeker zijn, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt, de aanval van 21 november 2019 en het dreigbericht gelinkt aan zijn politieke overtuiging. Verzoeker hekelte dat het CGVS deze aanval als een poging tot een gewelddadige overval zonder enig ander motief kwalificeert.

Verzoeker meent dat hij, inzake het feit dat hij in Colombia verbleef tot februari 2022 zonder noemenswaardige problemen te hebben ondervonden en hij zijn activiteiten voortzette voor “*Columbia Humana*”, niet kan uitleggen waarom hij na november 2021 geen andere bedreigingen heeft gehad. Verzoeker stelt dat hij ongetwijfeld op de een of andere manier nog steeds door de autoriteiten in de gaten werd gehouden en het niet aan hem is de houding van de autoriteiten jegens hem uit te leggen.

Inzake het minimaliseren van de impact van publicaties van verzoeker op Facebook door het CGVS, stelt verzoeker dat de echte impact van de Facebookberichten van verzoeker moeilijk te kwantificeren is en de berichten worden verspreid door derden. Volgens verzoeker praten de mensen er onderling in het geheim over en dit uit angst voor represailles.

De documenten die door verzoeker werden voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn volgens verzoeker essentieel voor de geloofwaardigheid van zijn verzoek. Verzoeker stelt namelijk dat zijn verklaringen op basis van deze documenten worden bevestigd. Voor het overige stelt verzoeker dat hij enkel over leesbare kopieën van zijn “*omgang*” met het openbaar ministerie in Bogota beschikt en hij een screenshot heeft genomen van het dreigend bericht. Volgens verzoeker toont hij met dit bericht aan welk nummer het bericht heeft gestuurd en wat de inhoud van het bericht is. Volgens verzoeker is dit voldoende wat betreft zijn medewerkingsplicht om het bewijs te kunnen leveren van zijn verklaringen.

Dat verzoeker Colombia pas op 16 februari 2022 heeft verlaten, is volgens hem te wijten aan het feit dat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van het politieke karakter van de aanval van 21 november 2019. Het is namelijk pas na het ontvangen van het dreigbericht in november 2021 dat hij het verband legde tussen de gebeurtenissen. Volgens hem was het namelijk geen simpele diefstal omdat zijn bezittingen op dat moment niet van hem werden gestolen en hij vier keer in de borst werd gestoken, dit met de wil om hem te doden. Hoewel verzoeker is verhuisd en enige tijd heeft verbleven in Colombia, bewijst het bericht van november 2021 dat verzoeker nog steeds onder toezicht staat van de autoriteiten. De klachten die door verzoeker in zijn land van herkomst werden ingediend, leverden geen resultaat op en volgens hem had hij geen andere keuze dan het land te verlaten. Het plannen en organiseren van de route nam volgens verzoeker ook enige tijd in beslag.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt in het verzoekschrift gesteld dat het CGVS op geen enkel moment de beschikbare informatie, meer bepaald, de opmerkelijke verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia, heeft gerapporteerd tijdens de “hoorzitting” van 29 april 2022. Hierdoor konden verzoeker en zijn raadsman er geen kennis van nemen, noch over discussiëren. Dat deze informatie niet in het administratief dossier werd opgenomen en er alleen wordt verwezen naar twee websites, is volgens verzoeker een schending van de rechten van verdediging. Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat het CGVS bovendien volledig tegenstrijdig is in zijn beweringen. Het CGVS wijst namelijk enerzijds op een vermeende verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia en anderzijds erkent het CGVS een toename van geweld tussen de veiligheidsdiensten, rebellengroepen en de georganiseerde misdaad.

Verzoeker citeert vervolgens een advies van de FOD Buitenlandse Zaken van 7 juni 2022 en een advies van de Franse ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 juni 2022 inzake het politieke systeem in Colombia. Vervolgens citeert verzoeker een artikel inzake de rangorde van Colombia wat betreft corruptie uit Transparency International Colombia en een vergelijking van die score met België uit Transparency International Belgium, een jaarverslag van 2021 van Amnesty International inzake de mensenrechtenschendingen in de context van gewapende conflicten, buitensporig geweld door veiligheidstroepen tegen vreedzame demonstranten en een rapport van Reporters Zonder Grenzen van 2021 inzake de veiligheid van journalisten in Colombia. Voorts wordt in het verzoekschrift geciteerd uit de Human Rights Watch Colombia inzake de risico's van geweld en de dreiging van activisten en een artikel inzake het aantal moorden op de verdedigers van mensenrechten in Colombia van de Human Rights Watch Colombia van 10 februari 2021. Verzoeker betoogt dat hij gezien zijn uitgesproken politieke opvattingen geen bescherming kan genieten van de autoriteiten en duidelijk een doelwit is geworden. Verzoeker meent vervolgens dat Colombiaanse burgers, activisten of niet, vatbaar zijn voor geweld.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS te verwijzen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog volgende stukken:

- een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van België d.d. 7 juni 2022 (stuk 1);
- een reisadvies van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 14 juni 2022 (stuk 2);
- een uittreksel uit een rapport van Transparency International Colombia, met informatie uit de jaren 2021 en 2022 (stuk 3);
- een uittreksel uit een rapport van Transparency International Belgium, met informatie over 2021 (stuk 4);
- een uittreksel uit het jaarlijkse rapport van 2021 van Amnesty International Colombia (stuk 5);
- een uittreksel uit het jaarlijks rapport van 2021 van Reporters sans frontières Colombia (stuk 6);
- een uittreksel vanop de website van Human Rights Watch Colombia, ongedateerd (stuk 7);
- een artikel “*Les défenseurs des droits humains peu protégés et en danger. Plus de dirigeants communautaires ont été tués depuis 2016*” van Human Rights Watch Colombia d.d. 10 februari 2021 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

*"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan".*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe voormeld artikel zou kunnen zijn geschonden.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel niet wordt betwist dat verzoeker op 21 november 2019 het slachtoffer is geworden van een gewelddadige aanval waarbij hij zwaargewond raakte en hij dringende medische zorgen nodig had, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn kritische houding ten aanzien van de regering van zittend president Iván Duque aan de basis van deze aanval op zijn persoon zou hebben gelegen, vermits:

(a) de link die verzoeker legde tussen de aanval en zijn politieke overtuiging/activisme een blote bewering betreft en hij zich hiervoor baseerde op de inhoud van een (vermeende) bedreiging die hij zou hebben gekregen, die hij evenwel niet weet te staven, (b) verzoekers verklaringen in 2019 aangevallen te zijn geweest omwille van zijn activisme en politieke overtuiging worden ondermijnd door de vaststelling dat zijn verklaringen over deze gebeurtenis niet stroken met de inhoud van de stukken die hij betreffende deze aanval voorlegde inzake de identiteit van zijn belagers en het feit of het al dan niet om een poging tot roof ging, (c) het niet aannemelijk is dat verzoekers belagers op de hoogte zouden zijn geweest van zijn politieke overtuiging, (d) uit alles aldus blijkt dat verzoeker slachtoffer werd van een poging tot diefstal met geweld zonder bijkomende motieven, hetgeen een losstaand feit betreft van puur gemeenrechtelijke aard dat geen verband houdt met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag;

(ii) verzoeker na het incident nog meer dan twee jaar in Colombia heeft verbleven, meer bepaald tussen november 2019 en februari 2022, zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend;

(iii) de waarachtigheid van de bedreiging die verzoeker ontving inzake zijn politieke activiteiten teniet wordt gedaan door de vaststelling dat (a) de activiteiten van verzoeker op sociale media niet van aard zijn dat deze aanleiding zouden geven tot vervolging, (b) dat de stukken die verzoeker voorlegt, met name een printscreen van de dreigboodschap, verschillende e-mails van en naar het openbaar ministerie en de kopie van klacht, niets kunnen wijzigen aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming, (c) verzoekers laattijdig vertrek uit Colombia haaks staat op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

(iv) hoe dan ook moet vastgesteld dat verzoeker zijn politieke betrokkenheid – meer bepaald zijn lidmaatschap en eventuele betrokkenheid – bij “*Colombia Humana*”, *in casu* een linkse oppositiepartij onder leiding van Gustavo Petro, niet heeft aangetoond;

(viii) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft overwogen dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden aanwezig zijn.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift meent dat het CGVS geen rekening hield met zijn kwetsbaarheid en hierbij verwijst naar het feit dat hij ten gevolge van zijn politieke opvattingen werd neergestoken en bedreigd wat hem zowel fysiek als mentaal heeft getroffen, stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van enige procedurele noden bij de DVZ (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 2 maart 2022, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kan geen bijzondere kwetsbaarheid (fysiek, dan wel mentaal) in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoeker, al dan niet omwille van psychische of fysieke problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde hij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoeker heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde kwetsbaarheid. Daargelaten de blote beweringen van verzoeker dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan bijgevolg niet blijken dat zijn kwetsbaarheid verzoeker zou hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Waar verzoeker in het verzoekschrift verder nog verwijst naar zijn politiek profiel – hetgeen hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt (*infra*) –, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar een politiek profiel op zich geen kwetsbaarheid aantoont.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden gedood omwille van zijn kritische houding ten aanzien van de regering van president Duque. Hij stelt in dit verband te zijn neergestoken en twee jaar later een dreig-sms te hebben ontvangen.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij op 21 november 2019 het slachtoffer is geworden van een gewelddadige aanval op zijn persoon waarbij hij zwaar gewond raakte en ten gevolge waarvan hij dringende medische zorgen nodig had (administratief dossier, CGVS, p. 13), deze aanval staft hij met medische documenten (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 12). Verzoeker maakt evenwel, om onderstaande redenen, niet aannemelijk dat zijn politieke overtuiging en/of zijn kritische houding ten aanzien van de regering van president Duque aan de basis zouden hebben gelegen van deze aanval.

2.3.6.2.2. Zo dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker zijn politieke betrokkenheid bij 'Colombiana Humana' op zich reeds niet aannemelijk maakt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2018 actief bent als vrijwilliger bij de partij. Zo zou u ondermeer als vrijwilliger aan de slag zijn gegaan bij de stembusgang in 2018 (zie CGVS, p. 6 en 7). Daarnaast zou u eveneens hebben deelgenomen aan verscheidene betogingen (zie CGVS, p. 6 en 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat het opnieuw een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. U legt immers geen stukken neer waaruit uw lidmaatschap, of uw eventuele betrokkenheid, bij de partij kan blijken. De stukken die u neerlegde ter staving van uw 'band' met de partij, meer bepaald de verschillende emails betreffende fake news alsook de uitnodiging voor de nationale vergadering van de partij, betreffen immers standaardmails die verstuurd worden naar alle personen die ingeschreven staan op de 'mailinglijst'. Dit blijkt duidelijk uit het onderschrift van de desbetreffende e-mails. De vaststelling dat u ingeschreven staat op de mailingslijst van de partij 'Colombiana Humana' toont geenszins aan dat u sinds 2018 als vrijwilliger actief bent bij / voor de partij (zie stukken in administratief dossier). Kan in dit verband nog worden opgemerkt dat u in uw klacht ten aanzien van het

openbaar ministerie bovendien uitdrukkelijk het volgende heeft verklaard: "Je kan niet zeggen dat ik lid ben van een bepaalde politieke beweging of op de zogenoemde eerste rij sta. Ik uit enkel mijn meningen op sociale media" (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Indien u effectief aangesloten was bij 'Colombia Humana', en u in het verleden aan de slag was als vrijwilliger bij de partij, mag het verbazen dat u dit dan niet zo liet optekenen in uw klacht ten aanzien van het openbaar ministerie. Wat betreft de e-mail waarin u zich naar eigen zeggen kandidaat stelt om als vrijwilliger aan de slag te gaan bij de stembusgang dient te worden opgemerkt dat deze ook niets wezenlijks toevoegt aan uw relaas. Een e-mail is eveneens makkelijk manipuleerbaar en heeft aldus geen bewijswaarde. Dat u ook effectief als vrijwilliger aan de slag bent gegaan blijkt overigens ook niet uit de voorgelegde email. Elke confirmatie van uw vrijwilligerswerk ontbreekt immers. Het hoeft bijgevolg geen betoog dat dit geenszins volstaat om uw verklaringen betreffende uw vermeende betrokkenheid bij 'Colombia Humana' hard te maken."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.6.2.3. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn (beweerde) politieke betrokkenheid bij 'Colombiana Humana' niet aannemelijk maakt, moet worden vastgesteld dat hij er hoe dan ook niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat de aanval op zijn persoon op 21 november 2019 te linken is aan zijn beweerde politieke overtuiging en/of zijn kritische houding ten aanzien van de regering. Verzoeker verklaart in dit verband dat hij op het ogenblik van de feiten niet wist wat de achterliggende motieven van de aanval waren aangezien zijn bezittingen ongemoeid bleven. Hij geeft echter aan in november 2021 een dreigbericht te hebben ontvangen waarbij hij onder druk werd gezet om te stoppen met het verspreiden van communistische propaganda omdat er anders gevolgen zouden volgen en waarbij uitdrukkelijk werd verwezen naar hetgeen hem overkwam in 2019 (administratief dossier, CGVS, p. 13-15). Op basis van de inhoud van dit dreigbericht meent verzoeker dat het duidelijk is dat de aanval in november 2019 te wijten is aan zijn politieke overtuiging en zijn kritische houding ten aanzien van de regering van president Duque.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn asielprocedure niet overeenstemmen met de inhoud van de stukken die hij voorlegt over deze gebeurtenis. Dienaangaande considereert de commissaris-generaal pertinent als volgt:

"Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw huidige bewering als zou u in 2019 zijn aangevallen omwille van uw activisme en politieke overtuiging reeds ondermijnd wordt door de vaststelling dat uw verklaringen aangaande deze gebeurtenis niet stroken met de inhoud van de stukken die u betreffende deze aanval voorlegde. Meer specifiek gaat het over de verklaringen die u betreffende deze gebeurtenissen heeft afgelegd ten aanzien van het openbaar ministerie van Bogotá op 3 december 2019 (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Ten aanzien van het openbaar ministerie stelde u immers uitdrukkelijk te zijn aangevallen door vijf jongeren – waarvan u aan de hand van hun accent kon afleiden dat het Venezolanen betrof – die getracht hebben om u te beroven. Voorgaande mag verbazen aangezien u ten aanzien van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat u géén idee heeft wie u heeft aangevallen. Zo kon u enkel zeggen dat het 'jonge mannen' waren die u hebben aangevallen (zie CGVS, p. 14). U maakte geen melding van het feit dat het Venezolanen betrof, dit ondanks het feit dat u eerder reeds had aangehaald dat de algemene veiligheid in uw wijk verslechterd was in de jaren voordien omwille van Venezolaanse migratie (zie CGVS, p. 14). U wist evenmin omwille van welke redenen men u zou hebben aangevallen (zie CGVS, p. 14 en 15). Opmerkelijk is wel dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud ten aanzien van CGVS méérmaals benadrukte dat 'het eigenaardige' aan de zaak is dat men u niet bestolen heeft (zie CGVS, p. 14 en 15). Dit mag verbazen aangezien u ten aanzien van het openbaar ministerie net wél melding maakte van een poging tot roof (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Het mag verbazen dat uw verklaringen op deze punten dermate afwijken van elkaar. Dat u thans voor de Belgische asielinstanties een andere versie van de feiten aanhaalt, waarbij u een beeld schetst van de omstandigheden van de aanval die eerder 'passen' binnen uw relaas dat u vervolgd wordt omwille van uw activisme en kritiek op de regering, is mede ook gelet op het feit dat uw verklaringen aangaande de bedreiging die u twee jaar later kreeg niet aannemelijk (zie infra), geenszins ernstig."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat hij in zijn klacht aangaf dat hij was aangevallen door Venezolanen en op het CGVS niet kon antwoorden op de vraag naar de precieze identiteit van zijn aanvallers omdat hij zijn aanvallers niet kende, dient vastgesteld dat verzoeker – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift besluit – wel degelijk erkent dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de identiteit van zijn aanvallers, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker te dezen in het verzoekschrift nog opmerkt dat het geen toeval is dat hij door Venezolanen is

aangevallen aangezien zij gunstig staan tegenover de huidige Colombiaanse regering en dit het politieke karakter aantoont, dient vastgesteld dat hij zich bedient van een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verder ontkent verzoeker de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verder is het evenmin aannemelijk dat verzoekers belagers op de hoogte zouden zijn geweest van zijn politieke overtuiging. Zo verklaart verzoeker immers dat, hoewel hij deelnam aan een grote betoging in Bogota op 21 november 2019, de aanval uren na de betoging plaatsvond en de mensen niet aan hem konden zien dat hij een bepaalde politieke overtuiging genegen was (administratief dossier, CGVS, p. 15). Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij door middel van zijn Facebookprofiel eenvoudig te identificeren was, vermits dit aanvankelijk publiek stond om zijn publicaties zo goed mogelijk te verspreiden en hij dit pas na de aanval heeft gewijzigd naar een privéprofiel. De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat uit hetgeen volgt blijkt dat verzoekers activisme op Facebook slechts zeer beperkt was, zijn bereik niet dermate groot is en ook de interactie op zijn berichten de laatste jaren zeer beperkt zijn, zodat niet kan worden aangenomen dat hij op basis van deze activiteiten op Facebook in het vizier zou zijn gekomen en een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker aangeeft dat zijn belagers jonge mannen waren die hij nooit eerder had gezien en die hij na de aanval evenmin ooit terugzag (*ibid.*, p. 14), hetgeen verder afbreuk doet aan verzoekers bewering als zouden zijn belagers op de hoogte zijn geweest van zijn politieke voorkeuren en hem daarvoor zouden hebben aangevallen.

Met betrekking tot verzoekers activiteiten op Facebook (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 5; map 'Landeninformatie', stuk 1), treedt de Raad de commissaris-generaal aldus bij waar deze pertinent overweegt dat zij niet van aard zijn om hieruit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin af te leiden. Met het betoog in het verzoekschrift dat de echte impact van Facebookberichten niet te kwantificeren valt en zijn berichten op Facebook gelezen worden, verspreid worden door derden en mensen er onderling in het geheim over spreken uit angst voor represailles, uit verzoeker blote beweringen, minimaliseert en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing: *"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw activiteiten op sociale media / Facebook niet van die aard zijn dat deze aanleiding zouden geven tot vervolging. Zo blijkt uit een nazicht van uw Facebookprofiel dat u slechts af en toe kritische boodschappen / memes post (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Dit wordt ook bevestigd door uw eigen verklaringen hieromtrent waaruit uitdrukkelijk blijkt dat u alle berichten waarin u de huidige regering op de korrel neemt uit 2021 heeft ingediend ter staving van uw relaas. In totaal betreft het zo'n 8-tal berichten over een periode van één jaar (zie CGVS, p. 10 en 17). Ook ten aanzien van het openbaar ministerie stelde u hieromtrent het volgende: "Het lijkt me erg vreemd want ik ben in feite niet heel actief op politiek vlak. Ik kom enkel in actie als er wordt opgeroepen om dat te doen en ik doe het op vreedzame wijze en redelijk georganiseerd. Je kan niet zeggen dat ik lid ben van een bepaalde politieke beweging of op de zogenoemde eerste rij sta. Ik uit enkel mijn meningen op sociale media." (zie stukken in administratief dossier). Dat dit toch wel zeer beperkt activisme bijgevolg aanleiding zou geven tot een dergelijke dreigement waarbij men uw fysieke integriteit rechtstreeks bedreigd mag ten eerste verbazen. Eens te meer gezien uw bereik op sociale media ook niet dermate groot is. Het is niet zo dat veel mensen gewoon door met u bevriend te zijn op Facebook zouden kunnen worden beïnvloed door hetgeen u online post. U heeft zo'n 800 vrienden op facebook en enkele honderden volgers. Daarnaast is ook de interactie op uw berichten de laatste jaren zeer beperkt. Slechts enkele tientallen personen liken, of reageren op, uw berichten (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Rekening houdende met voorgaande is het geenszins duidelijk omwille van welke redenen men het nodig achtte om u te bedreigen dan wel u als bedreiging zag."*

2.3.6.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kon de commissaris-generaal dan ook op goede gronden concluderen dat uit alles blijkt dat verzoeker op 21 november 2019 slachtoffer werd van een poging tot diefstal met geweld zonder bijkomende motieven. Zonder enige afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenissen, alsook de impact hiervan op verzoekers leven, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee niet heeft aangetoond een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te

lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het betreft immers een losstaand feit, van puur gemeenrechtelijke aard, waarvan op geen enkele wijze is aangetoond dat verzoeker in geval van terugkeer naar Colombia hiervan opnieuw het slachtoffer zal worden.

2.3.6.2.5. Deze vaststelling wordt eens te meer bevestigd door het feit dat verzoeker na het incident op 21 november 2019 nog meer dan twee jaar in Colombia verbleef, met name tot februari 2022, en in die periode geen noemenswaardige problemen – behoudens het ongeloofwaardig geacht dreigbericht (*infra*) – heeft gekend ondanks het feit dat hij bezwaarlijk een ondergedoken bestaan leidde. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij gedurende meer dan een jaar in de wijk in Bogota – waar hij werd aangevallen – bleef wonen, zette hij daarbij zijn dagdagelijkse activiteiten verder en verhuisde hij naar Villavicencio enkel omwille van werkopportunities (administratief dossier, CGVS, p. 16 en 17). Verzoeker maakt in dit verband geen melding van het feit dat hij omwille van problemen zou hebben moeten onderduiken. De vaststelling dat verzoeker, die verklaart tijdens dit tijdsbestek nog steeds actief te zijn geweest voor ‘*Colombia Humana*’ en kritische berichten zou zijn blijven posten op Facebook, geen noemenswaardige problemen heeft ondervonden in deze periode van meer dan twee jaar, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen. In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift beargumenteert dat hij niet kan uitleggen waarom hij na november 2021 geen andere bedreigingen heeft gehad en hij ongetwijfeld wel op de een of andere manier door de autoriteiten in de gaten werd gehouden, beperkt hij zich wederom tot het uiten van een blote bewering die hij op geen enkele concrete wijze onderbouwt en het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen geen dienstig verweer is en waarmee hij niet vermag de pertinente motivering van de bestreden beslissing dienaangaande te verklaren of te weerleggen.

Verder overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers laattijdig vertrek uit Colombia de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn problemen ondermijnt, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Vervolgens wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen eens te meer ondermijnd door de laattijdigheid van uw vertrek uit Colombia. Zo is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks het dreigbericht in november 2021, het land pas op 16 februari 2022 heeft verlaten. Indien u effectief vreesde om te worden geviséerd, dan wel gedood, omwille van uw politieke overtuiging / uw kritische houding op sociale media, én u naar eigen zeggen naar aanleiding van de bedreiging besefte dat de aanval waar u in 2019 reeds het slachtoffer van werd hiermee verband hield, mag het wel ten zeerste verbazen dat u nog tot februari 2022, in casu zo’n drie maanden na het ontvangen van het dreigbericht, gewacht heeft om Colombia te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit bericht aan de directe basis lag van uw beslissing om het land te verlaten (zie CGVS, p. 13). Dat u in deze periode gewoon uw dagdagelijks leven, waaronder uw werkzaamheden, ook gewoon heeft verdergezet is niet ernstig en wijst er eens te meer op dat aan uw relaas en beweerde vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht (zie CGVS, p. 6). Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke maanden uw dagdagelijkse activiteiten zou hebben verdergezet. Voorts is het eveneens opmerkelijk dat u na dit éénmalige dreigement niets meer heeft gehoord van uw belagers. Dit holt de waarachtigheid van uw relaas bijkomend uit.” (eigen onderlijnen)

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het feit dat het dreigend bericht de link legt naar de gebeurtenissen, de aanval op zijn persoon geen simpele diefstal was daar hij vier keer in de borst werd gestoken met de wil om hem te doden en dat zijn twee klachten in Bogota geen resultaat hadden, stelt de Raad vast dat verzoeker blijft volharden in zijn eerdere afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij evenwel geenszins een valabel argument bijbrengt om te verklaren waarom hij Colombia slechts op 16 februari 2022 heeft verlaten en dus ruim na de aanval op 21 november 2019 en zelfs na het dreigbericht dat hij in november 2021 beweert te hebben ontvangen. In zoverre verzoeker zijn laattijdig vertrek voorts poogt te vergoelijken, stellende dat hij zijn reis moest organiseren, dient vastgesteld dat dit een *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen dat het feit dat verzoeker geen noemenswaardige problemen heeft gekend in de tijd dat hij nog in Colombia heeft verbleven en dit ondanks zijn voorgehouden politiek activisme, alsook de vaststelling dat verzoeker niet eerder internationale bescherming heeft gezocht, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en minstens aan de ernst van de vrees voor vervolging.

2.3.6.2.6. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in zijn uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, verwijst hij naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.6.3. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Verzoekers paspoort en identiteitskaart (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 1-2) hebben betrekking op zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg, dewelke *in casu* op zich niet worden betwist.

Wat betreft de klacht in verband met de aanval op verzoekers persoon in november 2019, de e-mails van de 'Fiscalia' in dit verband en de opvraging van deze klacht (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 3, 9-10), kan worden herhaald dat uit het voorgaande blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker op 21 november 2019 slachtoffer werd van een poging tot diefstal met geweld zonder bijkomende motieven. Ook de medische rapporten (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 12) bevestigen dat verzoeker medische zorgen nodig had naar aanleiding van een aanval op zijn persoon. Uit deze stukken kan evenwel, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, niet worden afgeleid dat deze aanval ingegeven was door verzoekers politieke overtuiging.

Wat betreft de *printscreen* van het dreigbericht dat verzoeker zou hebben ontvangen in november 2021, waarbij hij onder druk zou zijn gezet om te stoppen met het verspreiden van communistische propaganda omdat er anders gevolgen zouden volgen en waarbij uitdrukkelijk zou zijn verwezen naar hetgeen hem overkwam in 2019 (administratief dossier, CGVS, p. 13-15; map 'Documenten', stuk 6), dient vastgesteld dat deze *printscreen* geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Het bericht bevat immers geen enkele indicatie van datum, noch is het ondertekend zodat eender wie een dergelijk document kan hebben opgesteld en evenmin kan worden vastgesteld wanneer het document werd opgesteld.

Wat betreft de kopieën van e-mails naar en van de 'Fiscalia' naar aanleiding van de vermeende gebeurtenissen in 2021, dient opgemerkt dat zij verzoekers vraag om een klacht te kunnen indienen, alsook zijn beschrijving van de gebeurtenissen omwille waarvan hij klacht wenst in te dienen omvatten, evenals een bewijs van het ontvangst en de stand van zaken van de klacht vanwege de 'Fiscalia' (administratief dossier, CGVS, p. 10 en map 'Documenten', stukken 6-8). De documenten omvatten evenwel louter verzoekers weergave van de feiten, zonder dat hieruit blijkt dat de gebeurtenissen effectief zijn bewezen middels de (aanvraag tot) klacht.

Wat betreft de e-mails van 'Colombiana Humana' (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 4 en 11), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punt 2.3.6.2.2.

Aangaande de Facebookberichten die verzoeker voorlegt (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 5), kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.6.2.3.

Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.6.4. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voor dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk

doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Villavicencio, in het departement Meta, worden beoordeeld, alwaar hij zijn laatste verblijfplaats had voor zijn vertrek uit Colombia (administratief dossier, CGVS, p. 3 en 5).

Hoewel de commissaris-generaal, met verwijzing naar de COI Focus van 2 augustus 2021 oordeelt dat er *"een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten [is] dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo"*, blijkt uit diezelfde COI Focus ook dat er in het departement Meta, waar verzoeker uit afkomstig is, eveneens sprake is van een gewapend conflict. In de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 24) kan immers worden gelezen dat daar *"battles"* plaatsvonden, waarbij wordt verduidelijkt: *"De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen."*

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt aldus niet betwist. Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, impliceert echter niet *ipso facto* dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden geviséerd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26: willekeurig geweld is geweld dat zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden).

Alleszins blijkt dat er in het departement Meta, naast *"battles"*, ook sprake is van *"violence against civilians"*, maar dit zijn *"gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders"*. Van *"explosions/remote violence"*, met granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven die als nevenschade

ook burgerslachtoffers kunnen maken, wordt geen melding gemaakt (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 24-25). Er vielen in Meta 33 dodelijke slachtoffers in de periode van 1 januari 2020 en 21 mei 2021 (p. 36).

Rekening houdend met de aard en de schaal van het geweld, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat er in het departement Meta heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35). Het zijn eerder de departementen Cauca, Antioquia, Nariño, Norte de Santander en Valle de Cauca die, in vergelijking met Meta, het meeste dodelijke geweld kennen (p. 35-36).

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift citeert uit het de Transparency International Colombia, Transparency International Belium, het jaarlijkse rapport van 2021 van Amnesty International van Colombia, een jaarlijks rapport van 2021 van Reporters sans frontières Colombia, een artikel uit de Human Rights Watch Colombia en "*Colombia: Les défenseurs des droits humains peu protégés et en danger. Plus de 400 dirigeants communautaires ont été tués depuis 2016*" van de Human Rights Watch d.d. 10 februari 2021, hij aanvoert dat Colombiaanse burgers (activisten of niet) vatbaar zijn voor geweld en verzoeker hekelt dat het CGVS volledig tegenstrijdig is in zijn beweringen, met name dat het CGVS enerzijds op een vermeende verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia opmerkt en anderzijds een toename van geweld tussen de veiligheidsdiensten, rebellengroepen en de georganiseerde misdaad erkent, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop het CGVS zich heeft gestoeld voor voormelde veiligheidsanalyse niet correct of niet actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De informatie die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gesteund. Met betrekking tot het advies van de FOD Buitenlandse Zaken van België van 7 juni 2022 en van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 juni 2022, benadrukt de Raad dat een negatief reisadvies gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie niet aan hem werd meegedeeld en enkel naar websites wordt verwezen in de bestreden beslissing en daardoor de rechten van verdediging niet werden gerespecteerd, wijst de Raad er op dat geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch in het EU *asielacquis* de commissaris-generaal ertoe verplicht de verzoeker te confronteren met de landeninformatie waarop hij zich baseert om de veiligheidssituatie in het land van herkomst te beoordelen. Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing een link bevat naar de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie alsook het internetadres waarop deze informatie te vinden is. Verzoeker toont niet aan dat deze voor hem niet toegankelijk was, noch dat hij bij het opstellen van zijn verzoekschrift geen toegang zou gehad hebben tot het internet. Aangezien verzoeker zelf een aantal internetpublicaties toevoegt aan zijn verzoekschrift, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk toegang had tot deze informatie en hiervan dus ook gebruik kon maken bij de voorbereiding van zijn verzoekschrift en tot op het sluiten van de debatten ter terechtzitting. Verzoeker toont niet aan dat hij door het feit dat er geen papieren versie van de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021 werd toegevoegd aan het administratief dossier, geen toegang had tot dat rapport, nu dit rapport publiek beschikbaar is op de website van het CGVS en het internetadres waarop dit geraadpleegd kan worden aan hem werd meegedeeld. Een schending van de rechten van de verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Meta voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Meta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staats-secretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39)

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in zijn hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van bestemming, *in casu* het departement Meta in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET